

Đề bài

Lần đầu tiên,
em được bố mẹ
cho đi chơi xa.
Kể lại chuyện đi
thú vị đó.

Bài làm 1

Lần đầu tiên được đi tàu thống nhất, khoái cực kì! Những lúc ngủ thì lắc lư như đưa võng, lúc thức thì lại được nằm võng mà coi phim bộ. Cửa sổ tàu mở ra như một màn hình tivi. Loang loáng qua mắt, khi thì núi cao, khi thì biển rộng. Lại có phim đang chiếu, màn hình vụt tối om. Đó là lúc tàu qua núi, trong đường hầm, ngày vụt biến thành đêm. Rồi phim lại chiếu: Cát trắng tiếp rùng xanh. Có lúc phim chiếu chậm dần rồi dừng hẳn. Trong màn hình hiện ra các bà, các cô với những lời chào ngọt ngào. Cu đơ Nghệ An, Mè xừng Huế, nho Mường Mán, củ đậu Tháp Chàm... Thứ gì cũng ngon lại rẻ nữa. Đi tàu Thống Nhất đã ngon miệng lại vui mắt.

Hè này, trên đường vào, Quậy còn được xuống ga Quảng Ngãi để ghé thăm ông nội.

Từ cửa ga, cả nhà, ba người được chất lên một chiếc xe mô tô Min khờ. Bố ôm bác tài, mẹ đeo ba lô ôm bố. Quậy ngồi trên bình xăng, ôm cái làn mây đựng đồ lễ. Xe chưa nổ máy, bác xe ôm đã nổ chuyện:

– Nhà ta vào thăm ông B phải không?

– Ô hay! Sao bác biết?

– Đóng quân trên ấy, chỉ có mình ông B là người Hà Nội. Năm ngoái, cũng tôi chở nhà ta lên thăm ông ấy đấy. Với lại, nhìn mặt bố con nhà này là biết luôn à! *Đúc khuôn.*

Cái xe vui chuyện phóng băng băng qua hết ổ gà, ổ vịt nối nhau như một chuỗi hạt trên đường núi. Mấy lần xe nhảy chồm chồm khiến Quậy suýt đánh rơi cái làn.

Đến nghĩa trang, bác xe ôm dặn:

– Còn ba tiếng nữa tàu mới chạy, cứ thăm viếng thoải mái. Tôi chờ ở đây.

Bố thuộc đường tìm ngay ra chỗ ông nội đóng quân. Quậy nhanh nhẩu và tinh mắt đọc đúng ngay số nhà của ông ghi trên bia mộ. Nó cùng mẹ lầm nhảm đọc thành tiếng.

Liệt sĩ T.Q.B 1942, 99 Đại Cồ Việt, Hà Nội.

Mẹ, hai tay chấp trước ngực, nước mắt lưng tròng:

– Con là Lan, con dâu của bố, mãi hôm nay mới tới được, thật là có lỗi. Đường xa chúng con chỉ có chút lễ thảo, nén nhang thơm...

Đúng lúc ấy, bác xe ôm bước đến, dắt theo lũ trẻ chăn trâu. Mỗi đứa đặt thêm vào trước mộ một bông hoa đồng nội. Bông trang đỏ, bông diệp vàng, bông lau trắng... Thấy thế, mẹ nói:

– Bác tài chu đáo quá! Cảm ơn các cháu!

– Đồng đội mà! Rồi bác đứng nghiêm, ưỡn ngực:

– Cựu hạ sĩ N.V kính viếng đồng chí T.Q.B một tiểu đội hoa.

Trong khi bố mẹ tôi ngồi đợi hết tuần nhang thì bác tài dẫn Quậy ra chơi với tiểu đội hoa của bác. Chị hoa bông lau đặt Quậy lên lưng trâu của mình, cho nó điểu một vòng quanh khu vực ông nội đóng quân, một vòng quanh cái tháp đáp dòng chữ đỏ rực: “*Tổ quốc ghi công...*”

Hơn một giờ sau, cả nhà lại lên xe ôm ra ga, rồi lên tàu Thống Nhất. Con tàu xuyên Việt lại *đánh võng* và *chiếu phim nhiều tập*.

(Theo truyện ngắn “**Đi thăm ông nội**” của *Trần Quốc Toàn*)

Bài làm 2

Chiều thứ sáu, bố đi làm về, mặt mày hớn hờ. Mẹ đang hí húi nấu com trong bếp. Bố chào cả nhà rõ to, rồi vui vẻ tuyên bố:

– Ngày mai, ngày kia là hai ngày cuối tuần cuối năm. Nhà ta sẽ đi chơi một chuyến xa để đón chào năm mới. Có nên chăng, mẹ nó?

Mẹ Mít Tầm, mặt hừng hừng hơi lửa, hỏi vọng ra:

– Hoàn toàn nhất trí! Nhưng vấn đề đi ở đâu? Chơi gì? Anh đã có kế hoạch nào hay chưa?

Thằng bé Mít Tầm vừa chớm chín tuổi, học lớp ba, láu táu và hăng hái xen ngang:

– Mai bố mẹ cho con đi cùng với nhé! Lớp con đợt này cũng được nghỉ những ba ngày cơ!

– Tất nhiên rồi! Bố mẹ đồng thanh – Chẳng có cu Mít đi cùng thì cuộc đi chơi còn hứng thú gì!

Bố nói tiếp:

– Thôi! Lần đầu tiên Tầm được đi chơi xa, chúng ta hãy quyết định lộ trình và những điểm đến: Cổ Loa – Đền Đô – Tây Hồ. Được chưa? Tối này, hoàn toàn dành cho việc chuẩn bị. Ta phân công như sau: Bố – trưởng đoàn, kiêm thanh mưu. Mẹ – phó đoàn kiêm hậu cần. Mít thành viên kiêm bảo vệ. Ai mau vào việc này. Hết!

Bố vốn là cựu sĩ quan pháo binh, tuy chuyển ngành sang dân sự đã chục năm có lẽ nhưng vẫn thích nói năng, ra lệnh dứt khoát, mạnh mẽ và vui như lính. Tầm nhảy cẫng lên, khoái chí, hét tướng:

– Hoàn toàn đồng ý! Tuyệt đối chấp hành! Hoan hô bố mẹ!

Bữa tối hôm ấy, vui quá Mít ta chỉ ăn được có hai chén com và tráng miệng nửa quả táo. Xem ti vi đèn đòang, qua loa, gần nửa đêm xoay sở mãi mà cái ngủ cứ chạy trốn đâu mất?

Sáng hôm sau, Mít vừa mở mắt đã thấy bố dắt xe máy ra sân, buộc chiếc ba lô du lịch căng phồng. Mẹ vừa tráng trứng vừa giục:

– Mít nhanh nháng đánh răng, rửa mặt để ăn sáng rồi xuất hành cho sớm nửa chứ!

– Vâng... ừ... ừ... a... a...!

Chưa đầy năm phút sau, cả nhà đã ngồi quanh bàn ăn. Sợ muộn, Mít phồng mồm, nhai nuốt, đến mức mẹ phải nhắc:

– Từ từ thôi, không ghen, thẳng quái này!

Bảy giờ mười phút, đoàn tham quan tiểu gia đình của Mít Tầm đã ra khỏi làng Chè, qua sông Cầu, qua đình thờ Thanh Lí, qua chân cột cao thể vượt sông Hồng, qua đình Vệ, rẽ lên cầu lớn Thăng Long. Ngồi kẹp giữa bố và mẹ, ẩm thực, nhưng cũng hơi bất tiện vì không được thoải mái lắm. Mít cứ luôn ngoác qua bên trái, bên phải. Có lúc dướn người trườn lên trước, lúc lại ngoái ra đằng sau, theo dòng xe cộ nối đuôi theo nhà mình. Gió sông thổi mạnh, lạnh tê tê. Đồi bờ ngô xanh phất cờ, mùa ba lê với ngô xanh trên bãi dài ngược mãi lên phía thượng nguồn Hà Tây, Việt Trì. Một đoàn xà lan chở than nặng nề, lạch lè, ịch ngược dòng. Mấy chú thủy thủ mặt đen nhem nhem, đi lại trên thành tàu cong chênh vênh, thoăn thoắt như đi trên đất bằng.

Băng qua cầu Hữu Nghị, chiếc “Thiên thần ước mơ 80” đen bóng đã bon bon chạy trên quốc lộ 2, xuôi về Chả Chủ – Cổ Loa. Cố đô Âu Lạc đây rồi! Giữa một làng quê thuộc huyện Đông Anh đang thời buổi đổi mới, nhà tầng san sát, đường bê tông phẳng lì, phẳng băng, tọa lạc ngôi đình Cổ Loa, đền thờ An Dương Vương cổ kính, thâm nghiêm. Đứng chụp ảnh trên vọng lâu trước đền, nhìn xuống giếng Trọng Thủy nước xanh đục lại thông qua tượng tướng quân Cao Lỗ đang giương Nỏ thần, rồi ngoác sang Am Bà Chúa – Nàng Mị Châu, nhớ lại những chuyện đã học, đã đọc được, Mít Tầm chợt thấy dâng lên nỗi nhớ, buồn ngẩn ngơ mà chẳng hiểu vì sao! Liệu có thật không nhỉ? Thành ốc huyền thoại, trải qua mấy ngàn năm mưa nắng, giờ đây chỉ còn lại những đoạn tường đất đỏ, xập xệ còng cung, lơ thơ, xanh xanh mấy lối bạch đàn... Tự nhiên, ngân nga trong trí nhớ ngây thơ của Mít, câu ca dao do bà nội dạy mùa hè năm ngoái.

Ai về qua huyện Đông Anh

Ghé thăm phong cảnh Loa Thành Thục Vương

Cổ Loa thành ốc khác thường...

Từ kinh đô vua Thục, bố mẹ đưa Mít xuôi Yên Viên, đến gần cầu Đuống, ngược Từ Sơn, rẽ phải vào thăm đền Đô, thờ Lí Bát Đế. Khu di tích mới được trùng tu, đẹp bề thế. Cả nhà Mít lắng nghe ông thủ từ – Anh hùng lao động – Nhà giáo nhân dân Nguyễn Đức Thìn – Lí Hiếu Nghĩa say sưa kể về lịch sử dòng họ Lí, tám đời vua (Lí Công Uẩn – Lí Chiêu Hoàng), từ đầu thế kỉ 11 đến đầu thế kỉ 13 (1010 – 1225). Ông thì về quê hương bên dòng “sông Cầu nước chảy lơ thơ”. Với bốn Tiêu Tương vẫn nhả một thời, với chùa Tiêu Tương bên lưng đồi, nơi tụ nghĩa của các Tiêu Sơn tráng sĩ trong tiểu thuyết lãng mạn của Khải Hưng hồi nào... Mít ngắm mãi bức ảnh “Bát Đế vân du” do chính nhà giáo anh hùng – vị thủ từ đáng kính chụp lúc chạng vạng một ngày cuối xuân, đầu hạ đẹp trời năm áp chót của thế kỉ 20.

Dâng hương xong, đã đúng giờ Ngọ (12h), mẹ trải báo lên thềm hè nhà ngang, giục bố con Mít ăn trưa. Cả ba người đều đói ngấu nên loáng cái đã giải quyết trọn vẹn nắm cơm nếp to tướng và ổ bánh mì kẹp chả quế. Súc miệng non nửa chai nước khoáng Lavi cùng quả cam Canh ngọt lừ, Mít lại mau mắn hỏi:

– Hường hành quân tiếp về đâu hả bố?

– Bí mật! Cứ đi khắc biết.

Bố vừa tùm tùm, neho mắt nhìn cậu con trai hiếu động vừa ần nhẹ nút đề xe. Chỉ vài phút sau, gió đồng Bắc Ninh đã quạt ràn rạt, lạnh lạnh bên tai. Xe vun vút qua cầu Đuống, qua thị trấn Gia Lâm, ngược dốc Nguyễn Văn Cừ sang bờ nam cầu Chương Dương. Mít trông ngược lên, cách dăm trăm mét về phía Tây Bắc: Cầu sắt Long Biên đang cố gồng thân mình già nua xương xẩu làm chứng nhân lịch sử cho một thế kỉ đau thương và anh hùng của nhân vật Việt Nam. Xe chạy dọc phố Trần Nhật Duật, qua bến Nứa, lên Yên Phụ rồi rẽ trái, đổ dốc Cổ Ngự – đường Thanh Niên.

Buổi chiều, bố mẹ cho Mít chơi thuyền Hồ Tây. Ngồi trên thuyền nhỏ bồng bênh, nhìn bố cung tay thả mái chèo nhịp nhàng, tự nhiên Mít muốn nép vào vai mẹ. “Trời trong xanh, nước trong xanh” mẹ khẽ ngân nga. Bố nói tiếp “Thu thủy công trường, thiên nhất sắc”. Một bầu trời, một mặt hồ lồng bóng, êm ả như ru. Mít Tầm chột nhớ lồm bồm mấy câu: “Mênh mông hồ! Một thoáng Tây Hồ!”

...Nhịp chày Yên Thái, mặt gương Tây Hồ...

Bao nhiêu mệt mỏi dường như tan biến trong làn nước trong, trong sương chiều đã bắt đầu lan tỏa. Mít mơ mơ màng màng: Sắm cảm đâu? Trâu vàng đâu? Hời Lãng Bạc – Dâm Đàm!

Thuyền bơi vòng quanh khách sạn nổi rồi quay về bến. Mít còn muốn chơi thêm chút nữa, lại có ý định vò ghé qua công viên nước Nhật Tân để được thử chui đường ông, hay tắm sóng “Bể Lười”... nhưng chưa kịp nói thì mẹ đã xem đồng hồ và nói:

– Tạm đủ rồi! Mã hồi... bái bai thôi.

Lướt về, bố không cho xe đi đường Yên Phụ – Âu Cơ nữa mà rẽ chạy lối Thụy Khê – Bưởi – Hoàng Quốc Việt – Phạm Văn Đồng – Cổ Nhuế – Đường cao tốc Nam Thăng Long thành thang. Bố hứng chí thả nhẹ tay ra. Con “Ước mơ 80” lướt êm như làn gió thoảng. Hai bên đường, đồng lúa xuân, nương máng, cột điện, trạm bán xăng dầu, nhà cao tầng... chạy vù vù ngược lại.

Chưa đến sáu giờ chiều, đoàn tham quan nhà Mít Tầm đã cán đích tuyệt đối an toàn.

Buông mình xuống đệm trường kỉ, nhấp nháy ngậm cà phê đặc sánh, bố lại neho mắt hướng về phía cậu con trai cung đang cời đôi giày thể thao bám cỏ bụi đường.

– Thế nào cu Mít? Chuyến đi hôm nay đã cho chú mình đủ vốn để viết một bài văn kể chuyện hết ý chưa?

– Quá tuyệt vời! Hoan hô bố mẹ!

Một lần nữa Mít lại réo váng tai, giọng tràn trề thoải mái.